

fra vor Side bliver indbragt et Forslag om at ændre alle disse Lønninger, disse Sultelønninger, disse Sultepenge, der gives til vore veltjente Funktionærer, naar de afskediges, vil den ærede Minister da give mig Tilsagn om hans Støtte til Gennemførelsen deraf? Vi have stillet dette Underændringsforslag, men jeg vil sige, at vi ville ikke paa fremtidige Finanslove kunne stille Ændringsforslag eller Underændringsforslag ved alle de mange karrige Understøttelser, vi bemærke, hvad enten de ere beregnede i Henhold til bestaaende Love eller ikke. Men vi ville Gang efter Gang stille Ændringsforslag for ligesom at trække Tæppet til Side og sige: Se, saaledes ser det ud bagved, saadanne Understøttelser gives der! Jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil indrømme, at denne Redningsmand har fortjent at faa mere end 425 Kr. om Aaret til sig og sin Familie, naar han i saa mange Aar har ydet god Tjeneste og hørt til dem, der have gjort sig fortjente af Samfundet. Jeg vil derfor paa det bedste anbefale Underændringsforslaget til Vedtagelse.

Ordføreren (Jensen-Sønderup): Jeg vil allerførst nedlægge en Indsigelse mod nogle Udtalelser, som det ærede Medlem fremkom med her, da han første Gang havde Ordet. Han begyndte med uden videre at slaa fast som en Kendsgerning, at naar en Minister — i dette Tilfælde Forsvarsministeren — ikke vilde gaa med til en Forhøjelse af en Understøttelse — for Resten forstod jeg, at det var noget, der gjaldt i al Almindelighed —, saa var det selvfølgeligt, at saa vilde Flertallet heller ikke gaa med, saa turde de det ikke. Næstefter at nedlægge en Indsigelse mod den Paastand, at Flertallet ikke skulde kunne og ikke skulde turde danne sig en Mening om hvert enkelt af de Ændringsforslag, der foreligge, vil jeg gøre opmærksom paa, at det er en ret ejendommeligt Stilling, det ærede Medlem indtager. Han har for Resten ogsaa selv sagt, at det er ikke saa meget denne Mand, det drejer sig om, selv om han gerne vil unde ham meget mere, end han faar for Tiden, men det er, siger det ærede Medlem, for i Almindelighed at karakterisere, hvordan Systemskiftet har virket. Det ærede Medlems Opfattelse af Understøttelsesspørgsmaalene og Pensionsforholdene er jo den, at saa snart Mand eller Kvinde har haft en Ansættelse eller et Arbejde under Staten, saa har Staten, det

offentlige, dermed paataget sig Forpligtelsen til at underholde den paagældende, og hvis vedkommende har Familie, tillige denne, saa længe de leve eller ikke ere i Stand til at arbejde, uden Hensyn til, om den Understøttelse, som det bliver nødvendigt at yde dem til Underhold, for at de kunne leve af den alene, maaske bliver mange Gange saa høj som den Løn, de fik for det Arbejde, de have udført i den Tjeneste, som de have ansøgt om at faa, og som de ere blevne antagne til. Men det har ikke en Gang været Socialdemokratiets Opfattelse, at man skulde stille sig saaledes. Jeg har baade i Finansudvalget og her i Tinget været med til at høre, hvordan man ogsaa fra Socialdemokratiets Side har krævet, at man saa i den ene Etat saa i den anden Etat skulde bort fra det ubestemte og ind paa faste Regler. Vi have ofte hørt baade her i Tinget og i Finansudvalget, hvorledes man, naar en Mand har været ansat under Fængselvæsenet f. Eks. eller ved Sindssygeanstalterne eller ved Hærens Værksteder — ja, jeg kunde nævne mange andre Omraader — i nogle Aar, og han saa kom til Skade, før end han har opnaaet Pensionsret, og man derefter voterede denne Mand en Understøttelse paa Finansloven, vi have ofte hørt, siger jeg, hvorledes man da ogsaa fra Socialdemokratiets Side har krævet, at der skulde vedtages faste Regler, vedtages en Lov, der fastsatte, hvor højt den Pension eller den Understøttelse — hvad man nu vil kalde det — skulde være, som kunde tilkomme vedkommende i Forhold til den Tjenestetid, han havde haft, og den Løn, han havde oppebaaret, men jeg har ikke hørt, at det Krav, det ærede Medlem i Dag sagde var Socialdemokratiets Krav, har været stillet under Behandlingen af disse Love, hverken her i Tinget eller i Finansudvalget. Det ærede Medlem sagde i Dag: Det er vort Krav, at naar en Mand kommer til Skade i Statens Tjeneste, skal han mindst have saa meget, at han kan leve med sig og sin Familie. Nej, det har ikke været Socialdemokratiets Krav, hverken ved Behandlingen af Understøttelserne og heller ikke, naar Talen har været om at vedtage Love, hvorved man fik fastsat bestemte Regler, hvorefter der skal ydes Understøttelse i Forhold til vedkommendes Tjenestetid og i Forhold til hans Løn, saa det er et nyt Standpunkt, det ærede Medlem her indtager, ogsaa for Socialdemokratiets Vedkommende. Det har ikke givet sig Udtryk i Ændringsforslag